

U hrobky krále Tutanchamona

NĚKDE V EGYPTĚ

Sledovali jste někdy, třeba na nějaké pouti, jak se dělá popcorn? Horký vzduch roztáčí malá kukuřičná zrnka, ta se zahřívají, až puknou a stane se z nich popcorn. Střílejí sem a tam a odrážejí se přitom od stěn horkovzdušné nádoby.

Dnes se cítím jako ta kukuřičná zrnka. V autě je nesnesitelné vedro, hází to se mnou ze strany na stranu a mám pocit, že každou chvíli puknu.

A řeknu vám, že v takových podmínkách není vůbec jednoduché psát. Mohlo by však být i hůř. Mohli jsme také jít pěšky nebo se kolébat na velbloudech.

Nemohu si stěžovat. Moji kamarádi doma začali minulý týden chodit do školy. Já se k nim připojím později, protože táta má za to, že se toho tady mohu

ještě hodně naučit. Je pravda, že jsem během naší cesty už viděl a zažil mnoho zajímavého.

Doktor Doone je archeolog. To znamená, že se zabývá starými předměty – zkoumá trosky starých měst, staré knihy a spisy, relikvie hliněných nádob, džbánů, a dokonce i pozůstatky kostí. Zajímá ho všechno, co se zachovalo po lidech, kteří žili kdysi dávno. Doktor Doone byl tady v Egyptě a Izraeli už mnohokrát.

Tentokrát ale nevykopává staré desky ani kosti nebo džbány. Natačí dokument o místech, o kterých se píše v Bibli. Mého tátu a mě pozval, abychom jej doprovázeli a pomáhali mu s kamerami, světly a s dalším příslušenstvím.

Jsem tu však ještě z jednoho důvodu. Od našeho posledního rodinného výletu, který se uskutečnil minulého léta, mi táta říká „detektiv Zack“. Na tom výletě jsem měl totiž za úkol hledat stopy a důkazy o tom, že příběh o Noemovi a potopě je pravdivý. Objevili jsme tehdy mnoho vědeckých důkazů, které to potvrzovaly. Ověřil jsem si, že příběh o potopě je skutečný.

No a teď jsem se stal detektivem znovu. Táta mi řekl, že je mnoho lidí, kteří nevěří příběhům, jež jsou popsány v Bibli. Domnívají se, že se jedná o pohádky,

mýty či legendy. A tak sháním co nejvíc důkazů, které by doložily, že lidé skutečně žili tak, jak popisuje Bible. To by totiž znamenalo, že biblické příběhy popisují skutečné události a skutečné lidi.

Těmi důkazy už jsem popsal jeden celý deník. Dokonce jsem na vlastní oči viděl, že ještě i dnes žijí lidé takovým způsobem života jako kdysi Abraham. Viděl jsem podobnou studnu, do jaké byl Josef vhozen svými bratry (a je dost možné, že to byla přesně ona). Jedna hliněná deska popisovala muže, který prodal své prvorozenství za tři ovce. Nezní vám to jako příběh o Ezauovi, který prodal prvorozenství svému bratru Jákobovi za miskou čočky? Spolu s mým kamarádem Achmedem jsme mohli kopat na místě, o kterém se doktor domníval, že zde kdysi dávno stálo město Sodoma, které bylo zničeno ohněm z nebe. Ach mě naučil, jak jezdit na velbloudovi. (Já mu říkám „Ach“, on mě oslovuje „Zock“.)

Dal jsem se tedy do psaní druhého deníku všech svých zážitků, nalezených stop a důkazů z našeho výletu. Už se toho tolik přihodilo! Neměl jsem vůbec čas to všechno sepsat.

Teď se kodrcáme pouští – odjíždíme z Egypta. Máme namířeno na horu Sínaj. To je místo, kde

dal Bůh Mojžíšovi kamenné desky s vyrytým Desaterem.

Doktor Doone zařídil, abychom se mohli přidat ke karavaně, která se vydala stejnou cestou, jakou kdysi putoval izraelský národ, když s vůdcem Mojžíšem vyšel z Egypta. Jedeme pískem směrem k Rudému moři ve skupině několika taxíků. Po pravdě řečeno, jedeme po cestě, ne přímo v písku. Cesta je ale plná nerovností, takže když v této rychlosti najede auto na hrbol, vymrští mě to až ke stropu vozidla.

Snažím se udržet v rukách deník a tužku, abych si zapsal aspoň něco z toho, co jsme zažili v Egyptě. Poté, co jsme viděli pyramidy a sfingy, nás doktor Doone vzal do hrobky krále Tutanchamona. Všem se nám zdálo, že královo jméno je moc dlouhé, a tak jsme je zkrátili na ‚král Tut‘. A hádejte, koho jsem tam uviděl! Toho muže v červeném klobouku!

Poprvé jsem si jej všiml, jak nás sledoval u pyramid a na okružní plavbě lodí po řece Nilu. Zdálo se mi, že se chová nějak podezřele. Teď už jsem si tím naprosto jistý. U hrobky krále Tuta nás jednoznačně sledoval. Všiml jsem si, jak se schovává za rohem, a tak jsem si na něj posvítil.

„Zacku,“ vytrhl mě ze psaní doktor Doone, „archeologové odkryli mnoho hrobek egyptských králů. Samotné pyramidy jsou vlastně hrobkami. Všechny však byly vyloupeny a poklady, které v nich byly ukryty, se nezachovaly. Výjimkou je ovšem hrobka krále Tutanchamona. Ta totiž zůstala zcela neporušená.“

„Co tam všechno bylo? Jaké poklady?“ zajímalo mě a zároveň jsem stačil sledovat, jestli se někde neobjeví muž v červeném klobouku.

„Bylo tam nalezeno více než 22 tisíc předmětů – koruny, sochy, šperky a tak dále. Jejich hodnota se odhadovala na více než 12 milionů dolarů!“

„Páni!“ řekl jsem ohromeně. „Ten Tutanchamon musel být významný panovník.“

Doktor Doone se pousmál: „Ani ne. Král Tutanchamon se stal vládcem, když mu bylo deset let. Zemřel však velmi mladý. Dožil se pouze 18 let.“

To mě překvapilo. „Tak to nebyl o moc starší než já.“

„Ano, to nebyl. A protože se dožil tak nízkého věku, nestal se nijak významným králem. Jen si představ, jaké poklady asi musely být v hrobkách králů, kteří vládli čtyřicet nebo padesát let, těch králů,